

Tal dia
com
avui fa...

1
any

El rebut s'enfila
El rebut de la llum s'enfila més d'un 60% en sis anys. Els consumidors pagaran l'electricitat un 3,1% més cara l'últim trimestre de l'any.

10
anys

Convocar un referèndum
El lehendakari Ibarretxe diu que convocarà el referèndum si Madrid no negocia el nou Estatut, mentre que el PSE rebutja la consulta "il·legal".

20
anys

Terratrèmol sense danys
Un sisme d'intensitat 4,5 sacseja el litoral català i Mallorca. El terratrèmol té l'epicentre al mar i no causa danys importants.

Són faves
comptades

Martí
Gironell

Vint anys

De premis literaris n'hi ha molts, però ara fa vint anys vaig tenir la sort de veure'n néixer i créixer un, de molt a prop. És un certamen local, modest i senzill, però això no treu que no tingui un noble i gran objectiu, una voluntat universal, com d'altres guardons de més renom i més recursos: promoure la lectura i l'escriptura. En aquell moment, però, aquest propòsit costava veure'l a curt termini i ja es mentalitzaven que els fruits s'obtidrien al cap d'uns anys, de vint anys, per exemple. Amb vint anys, dues dècades, n'hi ha prou per esperonar, fomentar i promocionar l'hàbit de llegir i escriure entre la mainada. I no només això, també s'ha sabut impulsar l'afany de recerca entre els joves i adults, que també hi poden prendre part. Els premis literaris i de re-

Els premis Ramon Vidal baten rècords cada any

cerca Ramon Vidal de Besalú, organitzats per l'associació cultural Tallafarro, hereva de l'empenta de la desapareguda Acunç, baten rècords de participació cada any en treballs de creació i de recerca. I ara en fa vint, amb el desaparegut i malaguanyat Josep Buch, el meu primer mestre de català, es va engegar un concurs literari on el més important era participar. Perquè participar-hi volia dir que adquiries el compromís de fer més gran la nostra llengua, la nostra cultura, el nostre patrimoni. I així han anat passant els anys i, malgrat els alts i baixos, l'esperit del trobador que dona nom als premis ha impulsat els organitzadors. Un incombustible Pere Cerro, el meu primer mestre de castellà, ha liderat els esforços per no abaixar els braços i lluitar per engrescar tothom a prendre-hi part. Un dels certencs és que la majoria de treballs provenen d'alumnes d'escoles i centres de secundària de la Garrotxa i d'altres comarques catalanes però no només això. Ara que s'ha obert la convocatòria per a l'edició d'enguany, estic convençut que la filosofia que amara l'essència d'aquests premis literaris és aquella que hauríem d'aplicar-nos: llegir i escriure a qualsevol edat ens fa més grans, més savis, perquè són vint anys en benefici de la cultura.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Vuits i nous
Moixina

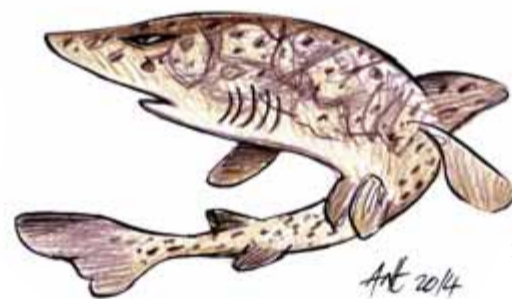

Manuel
Cuyàs

L'amic Bienve Moya, el folklorista de Vilanova i la Geltrú, em convida al seu poble per parlar de les semblances i diferències amb el meu, Mataró. Quan jo afirmo que conec la persona que es va inventar el correfoc, aquesta rua de guspises que amenitza ara totes les festes majors, els més joves no em volen creure perquè es pensen que es tracta d'una tradició centenària d'origen incert. L'inventor de l'acció i el mateix nom de *correfoc* és Bienve Moya, és amic meu i viu a Vilanova i la Geltrú. L'acte, amb unes trenta persones de públic, se celebra al pati del castell de la Geltrú, i de la discussió arribem a concloure que hi ha entre les dues poblacions més coses que les uneixen que no que les separen. Tot

i que vivim a un cantó i a l'altre del Llobregat, "marca hispànica" que marca, ens reconeixem en gairebé tot. Al museu del ferrocarril de Vilanova es guarda la reproducció de la locomotora que va fer el primer trajecte de Barcelona a Mataró, el 1848. Ja en teniu cura?

En el meu llibre *El nét del pirata*, origen de la trobada a Vilanova i la Geltrú, explico que dins del Mataró antic conviuen dues ciutats: l'arcaica, que menja sumaià i no llonganissa i es troba sota l'ombra del campanar de Santa Maria –"la catedral del Maresme", segons el cardenal Martínez Sistach–, i la "moderna", més escolàpia que levítica i que diu *síndria* en comptes de *xíndria*. Al poble d'en Bienve, la diferència és tan acusada que les dues ciutats que engloba tenen dos noms per distingir-les: Vilanova, i la Geltrú.

ANTHONY GARNER

A Mataró, la frontera entre l'una i l'altra és la Riera. Aquí, un carrer amb nom ecumènic que ho diu tot: la Unió. Acabat l'acte, travessem el carrer. "Prendrem una coseta, i després soparem." Ens asseiem a la terrassa d'un bar des del qual és visible la Geltrú –un bar "de frontera", doncs–, i prenem la coseta. Jo em pensava que el sopar seria en un altre lloc, però en Bienve decideix que serà aquí mateix. "Menjarem moixina." M'he de fer explicar què és la moixina. Un peix mig de

rebuig que segons ell és com un tau-ró petit però jo m'imagino com una serp. Em miro en Bienve i el bar amb desconfiança, però quan

surt la mestressa els dubtes se'n van. Hi ha senyores que, només veure-les, ja entens que han de cuinar bé. L'estofat de moixina amb patates que ens serveix és de primera. Després en Bienve m'explica que no ens trobem ben bé a Vilanova, com jo creia, sinó en una mena d'illa que es diu el Palmerar i que tampoc és de la Geltrú. S'hi parla i cuina diferent? Els pobles no s'acaben de conèixer mai, ni que hi visquis, i sempre tenen illes inexplorades.